

gen kan blive af Valgretten, udført paa den ene eller paa den anden Maade, netop med dette Synspunkt for Die. Den ærede Taler, som indledede Forhandlingerne idag (Hasle), løste Opgaven paa en meget hurtig og nem Maade. Han fandt nemlig, at det vilde være det Retteste at lade Majoriteterne vælge, og at det var det Naturlige, at man gav Majoriteterne denne Ret. Det undrede mig virkelig meget, at netop dette ærede Medlem ikke kom til at tænke paa, af hvilken Indflydelse en saadan Valgret for Majoriteterne vilde være for Minoriteternes Vedkommende, og hvorledes Minoriteten vilde finde sig stillet ligeoverfor en Sjælesørger, der efter en Valgkamp i Menigheden var bleven den paa-voctroyeret af Fleertallet. Bel. anvisse det ærede Medlem Udveie, som skulde kunne bruges, men ligesom den høitærede Minister allerede har omtalt disse Udveie, saa vel, at jeg ikke behøver at komme tilbage til dem, saaledes føler jeg mig overbevist om, at selv det ærede Medlem vil dele min Anskuelse, naar jeg siger, at det vil være meget vanskeligt, at bruge de af ham nævnte Udveie, og at man ikke vil føle sig særlig tiltalt ved de Anviisninger, som han i saa Henseende gav. — Medens nu den Vel, som han meente, at man burde gaae, var at lade Majoriteten uden videre vælge, saa har det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (S. Pedersen) modereret denne Fordring en god Deel, idet han meente, at man burde begynde den saaledes, at et overvejetende Fleertal fik Valgretten. Efter mit Skøn er der imidlertid ikke nogen væsentlig Forskjel paa, enten man stiller Sagen paa den ene eller paa den anden af disse to Maader. Ligeoverfor Minoriteten, ialtfald en overvunden Minoritet, er Sagen i ethvert Tilfælde den samme. Fleertallet har paatvunget Mindretallet en Sjælesørger, medens dette sidste har søgt at faae indsat en anden Mand. Følgerne deraf kunne ikke udeblive for Menigheden. Det kan ikke være tvivlsomt, at Minoriteten vil betragte vedkommende Præst med ganske andre Dine,

dersom han er bleven den paa-voctroyeret af Fleertallet, end dersom han var bleven beskiftet af Kirkeministeren. Har den øverste kirkelige Autoritet dømt i Sagen og beskiftet Præsten efter dens Kundskab til Forholdene og efter de Udtalelser af Menigheden, som have foreligget, da tør det endnu haabes, at Præsten vil kunne blive modtaget med Tillid og Belvillie af Menigheden, og at hans Indtræden i samme vil blive af en saadan Bessaffenhed, at der kan være Haab om en frugtbar og heldig Virksomhed fra hans Side i Menigheden. Men anderledes stiller Sagen sig, hvis han træder ind som Repræsentant for et Fleertal, der har besejret et Mindretal. Den Tanke, som den første ærede Taler udtalte, at Majoriteten maatte have Retten til at vælge, staaer altsaa selv saaledes modificeret som foreslaaet af et andet æret Medlem, i en bestemt Modstrid med den Tankegang, der har gjort sig gjældende i det foreliggende Lovforslag. Tanken i dette er jo nemlig den, at, dersom der er Enighed tilstede i Menigheden, dersom der ikke rører sig forskjellige kirkelige Retninger i den, da skal den factist have Valgret. Naar jeg siger, at der ikke rører sig forskjellige Meninger i den, eller at der er Genstemmighed tilstede i den, da maa dette dog ikke forstaaes i sin allerstrengeste Betydning, thi Enhver, der er fortrolig med Mindretalsvalgmaaden, vil jo let see, hvilken Betydning der i saa Henseende ligger deri, at de enkelte Valgmænd skulle vælges med fuld Kvotient. Jeg behøver blot at henvise hertil, saa vil Enhver forstaae, hvad jeg mener. Men Tanken er altsaa, gjentager jeg, den, at, dersom der er Genstemmighed tilstede i Menigheden, dersom der ikke er forskjellige Retninger i den, disse Udtryk rigtig forstaaede, da skal Menigheden factist have Valgret. Er der derimod forskjellige Retninger i Menigheden, og er det ikke muligt for den at komme til Enighed, da skal Retten til at vælge tilkomme den øverste kirkelige Autoritet. Jeg troer, at det vil være heldbringende for Folkekirken, at